

Smijem li, molim vas, odabrati smjer?

Vedran Peran¹

Što danas na Geodetskom fakultetu znači završiti treću godinu studija?

Za studente po novom nastavnom programu, iliti za bolonjce, to je neka prekretnica u životu. Da li nastaviti dalje ili se upustiti u svijet kapitala i napokon imati, ono zbog čega smo svi ovdje, svoj posao i svojim rukama zarađen novac.

Za studente po starom programu, to je naizgled samo jedna u nizu od prve do pete godine studija. Tako barem razmišlja većina onih koji ne moraju kroz to prolaziti.

Nije tajna da je treća godina, po količini materije i težini «p» (ispričavam se zbog ovoga «p», ali većina će razumjeti, profesionalna deformacija nakon obje «Teorije»), najteža od svih pet godina na geodeziji. Mora neka biti i najteža. I onda se nađe «nekolicina» ljudi koji, opet, svatko na svoj način, nakon stvarno mukotrpnog rada, učenja, predavanja,

vježbi i čega još sve ne, stekne uvjete za upis u četvrtu godinu, što bi moram priznat bilo jako teško da nam ne iziđu u susret sa spuštanjem praga upisa.

Dođete i do još jednog, nama studentima bitnog trenutka na faksu: ODABIRA SMJERA!

Kao što većina zna, na Geodetskom fakultetu postoje tri smjera i svaki student se mora odlučiti za jedan od njih prilikom upisa u četvrtu godinu. Većina studenata jedva dočeka tu četvrtu godinu, jer napokon tada mogu slušati i učiti točno o onome što ih zanima, samim odabirom smjera, a zatim i odabirom izbornih kolegija. I tijekom cijele treće godine teku među studentima rasprave: «Tko, gdje i s kim?». Mislim naravno na smjer, a ne na apsolutno putovanje. I da sad krenem, tko zna kada bi stigao nabrojati sve kave ispijene uz dogovore kako ćemo se potruditi i pokušati

sačuvati svatko svoju «ekipu» na okupu tako da svatko upiše ono što želi, a da većina bude zajedno.

Studenti žele da svatko od njih dobije smjer koji želi, jednostavno, zar ne? E, pa nije baš, jer profesori imaju malo drugačije želje. Na profesorima i upravi Fakulteta je, kako oni kažu, odgovornost da se svaki smjer jednako razvija, što na kraju znači da se mora podjednak broj studenata upisati na svaki smjer, a profesori također ne žele da neki od njih na svojim predavanjima i vježbama imaju i do nekoliko puta više studenata od nekih drugih profesora.

U devetom mjesecu kad student, svaki ponaosob, stekne uvjete za upis u četvrtu godinu, u referadi dobije jednu molbu na koju treba upisati: osobne podatke, datum kada je stekao uvjete za upis godine i tri smjera koja upiše redoslijedom od jedan do tri, ovisno o želji, tj. smjer

[1] Vedran Peran, usmjerenje: Inženjerska geodezija i upravljanje prosornim informacijama, e-mail: vperan@geof.hr

koji najviše želi, stavi na prvo mjesto. I još nam gospođe iz referade napomenu da upišemo i prosjek ocjena, jer to je kao bitno. Na temelju tih molbi se u pravilu na kraju devetog mjeseca sastanu pročelnici triju zavoda i po nekom ključu odluče da li će svatko dobiti onaj smjer koji želi ili će ga protiv njegove volje uputiti da upiše neki drugi smjer.

Nikakvih problema ne bi bilo da studenti ne žele «čoporativno» na jedan smjer i onada se tu stvara gužva. A zašto studenti žele iz godine u godinu isti smjer? To je tema nekog drugog članka kojeg vjerovatno nitko nikada neće ni pokušati napisati jer nikome ne pada na pamet dirati u tako osjetljivu temu na našem fakultetu.

Osobno mislim da su profesori u pravu kada žele da na svakom smjeru bude isti broj studenata, a još sam uvjereniji da svaki student mora dobiti smjer koji želi.

I temeljni problem je u stvari način na koji se sada studente silom upućuje na smjer koji ne žele. Nažalost, događalo se da su neki od najboljih studenata ostali bez smjera koji su željeli. Za one koji ne znaju, svaki student koji je na drugo mjesto na molbi za upis smjera stavio smjer za koji je najmanja zainteresiranost, upućen je na taj smjer. Nije bio bitan ni

prosjek ocjena studenta, niti tko je kada dao uvjete za upis godine. Jedini kriterij bila je lista želja. Studenti su ogorčeni takvim načinom i takvim kriterijem. Većina studenata se na kraju žalila na tu odluku, žalbe su upućene prodekanu za nastavu, odbijene su; sljedeća distanca je bila dekan, žalbe su opet odbijene, no par studenata je išlo i korak dalje, dosjetili su se da bi mogli poslati žalbe i Fakultetskom vijeću, što su i učinili i njima su molbe bile odobrene. A ostali studenti? Preostalo im je da prihvate kriterije za dodjelu smjera pa kakvi god oni bili.

Ali kada se bolje pogleda, drugi kriteriji su jednako nevaljali kao i ovaj. Da se kojim slučajem gledao prosjek ocjena i datum stjecanja uvjeta, onda bi došlo do toga da će najlošiji studenti biti upućeni na smjer za kojim je najmanja zainteresiranost, što naravno ne pada na pamet profesorima sa toga smjera. I kad se sve izanalizira, ne postoji pravedan kriterij osim toga da svaki student dobije smjer koji želi. A na kraju krajeva, ako neki profesori i asistenti na prvoj godini rade sa stotinjak ljudi, kako netko može tvrditi da mu je na četvrtoj godini previše pedeset ljudi na predavanjima ili vježbama.

Rješenje cijeloga problema ne leži u tome da će ova

problematika nestati zajedno sa starim planom studiranja, jer i na bolonjskom programu postoji mogućnost odabira smjera.

Rješenje je možda u tome da se studente pokuša na neki način zainteresirati za smjerove za koje nisu zainteresirani. I onda će biti zadovoljni i studenti i profesori. Rješenje leži u profesorima i asistentima tih smjerova koji trebaju svoje kolegije na ranijim godinama učiniti privlačnijim i zanimljivijim. I onda nam neće ni trebati ovakve «trakavice» svake godine. Pitanje je samo koliko neki profesori žele na svojim predavanjima više ili koliko, pak, ovi drugi žele manje studenata.

Nije loš ni prijedlog da se na kraju godine održe prezentacije svakog smjera na kojima bi se studenti detaljnije upoznali sa svakim smjerom i kolegijima koji ga čekaju u nastavku obrazovanja. I možda netko tada pronađe nešto zanimljivo upravo ondje gdje je to najmanje očekivao.

Ostala je još jedna generacija po starom programu, zato nemojmo svi zajedno dopustiti da bude ogorčenja među studentima i prilikom njihova upisa četvrte godine. Ili bi na kraju možda svi trebali pisati molbe Fakultetskom vijeću. ■

